

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini
CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita
dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo
inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 407. Innocentii Pap. Annus 6. Arcad. & Honor. Impp.
Annus 13.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

tuantque actio certamina. Sed vnde accidit. ut sit ter? au-
dit. Terribile a Deo in conspectu super filios hominum, vocavit gen-
tes ab extremis terrarum in Gallias, in eamque po-
tissimum portem grassari fuit. in qua heresis nefanda plan-
tata est: adeo ut sub barbarico g'allo magis de vita uento
contendere, quam de dogmatibus liceret disputare. Cre-
duntur autem a barbaris illi esse sublati, quorum nulla vi-
quam fuit postea vox audita. Ecce tibi, quod soleam: ut here-
secum, vel post se ducere hereses, clades nimirum provin-
ciarum: quod multis exemplis saepe omnibus saeculis, &
hoc ipso infelicis contigit demonstrari.

LIII. Hoc ipso namque anno, iisdem Consulibus Arcadio
sexum ac Probo, Wandalos & Alanos, transito Rheno,
Gallias invasisse, ac deperditos esse, S. Profer horum ma-
lorum inspector tradit in Chronico: quod confirmat ite-
dem in Chronico Cassiodorus, atque etiam Zosimus b qui
isdem Consulibus horum barbarorum in nationes Trans-
alpinae incursos confignat, quibus & permixtos fuisse Sue-
vos tradit. Porro omnes has barbaras gentes prodicione
Stilichonis ex Wandalis ducentis originem, marci Senae
Theodosii fortis satagentis Romanum Imperium in Eu-
cherium filium transferebat accitas esse, & immixtas in Ga-
llias, Orosius e horum temporum scriptor disertis verbis
affirmat, nosque dicemus inferius, cum de nece ipsius Sti-
lichonis agemus. Ceterum non annum tantum, sed & diem
notat Profer horum infelicis progressionis in Gallias, ubi
ait: Arcadio sextum & Probo Cons. Wandalos & Alanos Gallias,
transito Rheno pridie Kal. Januarij ingressi. hae ipse, quam ob-
rem cladem ipsam, qua Gallie sunt deastructae, anno sequenti
coptam esse apparet: quare de illa anno sequenti agemus,
ut ex instituto, que quid scriptor suus, suo proprio gau-
deat lecto, redditum esse temporis.

LIV. Quam vero soluta esset in Gallias magna ex parte Ecce-
siastica disciplina, corruptisq; moribus, ex un Janibus ubi-
que viris, eadem provincia meruerit tradi barbaris de-
vastandae, Salvianus d. Malleiensis Episcopus pluribus do-
cet: vixit ipse temporibus his, ob oculos habens, que ab
oculis excuterent iugiter lacrymas, notus plane fuit tempo-
ris Heremias, nam haec de suis Aquitanis in primis: In om-
nibus quippe Gallia (inquit) sicut sunt in Aquitania primi sacre, sic
vixit. Nisi quoniam eorum improborum vixit, nisi quoniam is qui a
vixit, nisi quoniam corruptior disciplina. Hanc pro muneri su. vix de
derunt Domino vixit omnes, ut in quantum eos beneficii sui illi
ad se illerit ad propriandum, in tantum illi si egimus sui labo-
raverit ad ad ad ad ad ad. Ex paulo post: Excepit tamen per-
pauit sanctis atque in quibus suis, qui vixit quoniam de numero i-
psum ait.)

Et post alia deplorata, subdit: Apud Aquitanos vero qua civi-
tas in locupletissima ac nobilissima sua parte non quasi luxurians fuit?
Quis potentum ac divitum non in suo sedulo vixit? Quis non i-
barat hio sordidissime colluvionem immergit? Etc. vide ut reliqua
nam cuncta prosequi, est ipsum integrum hic librum
reddere. Sed haec tibi satis ad insinuandum horum tempo-
rum statum.

LV. Hoc ipso anno, quo illa aduersus Vigilantium S. Hiero-
nymus scripsit, contigit translatas esse ex Palestina Con-
stantinopolim reliquias Samuelis Prophetae, vt plane vo-
luerit Deus tunc maiori honore frequentari sancto-ram re-
liquias, quando ab impuro Vigilantio eadem essent gra-
uiori affectu dedecore. Quod enim ad tempus spectat: id
quidem ex eo deducimus argumentum: quod cum factam
eiusmodi translationem dicant sub Arcadio Imperatore,
sedente Attico Constantinopolitano Episcopo: sane qui-
dem non ante hunc annum id potuit contigisse, cum non
ante presentem annum Atticum eius Ecclesiae fuisse ordi-
natum Episcopum constet: nec etiam post presentem an-
num: nam sanctus Hieronymus, qui hoc anno sub dictis
Consulibus (vt ipsius testificatione monstrauimus) scripsit
contra Vigilantium Ibrum, iam factum affirmat, adeo vt
necesse sit affirmare, id hoc ipso potissimum anno contig-
isse post inchoatam sedem Attici, ante tamen, quam ea
sanctus Hieronymus scripsit in Vigilantium. Quoad au-
tem eadem translatio sub Attico facta sit, haec in primis

Theodorus Lectus habet, cum d: Arcadio age & sub imp-
rio illius & Patriarcha Attico Constantinopolim allata sunt reli-
quias sancti Samuelis, & in Propetia ipsius loco iuxta Hebrorum
XII. Kalend. i. Mycolocata. haec Theodorus, eadem etiam Ni-
cephorus affirmat.

Sed de ipsa sanctus Hieronymus, quam proxime factam
translationem presentem anno contigit, haec ait: Sacrilegus
d. vndu est & tunc Augustus Arca suu, qui off. i. b. tati Samueli lon-
go post tempore de iudaea in anstabi in Thraciam? Omnes Episcopi
non solum sa. r. legi, sed & facti iudicandi, quoniam vltimam &
sime d. solut in feri o & vase aureo pertulerunt? Sicut omnium
Ecclesiarum populi, qui occurrerunt sancti reliquias, & tanta laeti-
tia, quasi presentem viderent, inque Propetiam cernerent, susceperunt,
vt de Palestina vsque Chalcedonem iungerentur populorum
excursio, & in Christi laudem ma. veneratione? hae ipse.
Meminit de templo Samuelis Propetia Constantinopoli
erecto non solum Theodorus Lectus, sed & Procopius b.
Ante vero lampidem, videntur adhuc Theodosio Imperato-
re Seniore, reperta fuisse i. idem in Palestina vetera, ada
corpora sanctorum P. phetarum H. b. i. e. & Michae,
auctor est Sozomenus, i. teulataque eadem diuinitus Se-
benno Episcopo Eleutheropolis tradit.

I E S V C H R I S T I
Annus 407.
INNOCENTII PAP. ARCAD. & HONOR. IMP. 12. 13.
Annus 6.

Q VADringentesimo septimo anno ad Christo nato, Ho-
norio septimum & Theodosio secundum Augustis
Consulibus, mense Februarj, Honorius Imp. accepti be-
neficij de insperata aduersus Rhadagaysum obenta victo-
ria memor; quod nihil Diuinitati gratius esse scicit, quam
si illius hostes haeretico debellaret, cuius ope barbaros i-
pse vicissitynous rursus ed & s. haeretico Occidentalem
infestatores Ecclesiam viger. Hoc enim anno, mense Fe-
bruarj, ad Senatorem Praefectum Praetorio ita scripsit b,
damnant eosdem penis illis, quibus, coercendos haud pri-
dem faxerat Donatistas:

Quid de Donatistis sentiremus, super offendimus: praecipue
tamen Manichaeos, vel Phrygas, sui Priscilianistas moris sima se-
ner. tate persequimur. Hinc ita que hominum generi nihil ex mor-
ibus, nihil ex legibus sit commune cum ceteris. Ac primum quide-
m voluntas esse publicum crimen: quia quod in religione diuina
committitur, in omnium serui in iuriam. Quis honorum etiam
publicatione profectum: quae tamen eedere inueniunt proximi: qui-
bus que personis, ita vt ascendenti, vel descendenti, vel ve-
nienti in ex latere cognatorum vsque ad secundum gradum, vel
in successione, modo seruetur. Quibus ita de omnibus ad capien-
das facultates esse sui partitur, si non & ipsi parci in sua iura po-
tulerunt. Ipsi quoque volumus amouerit ab omni libertate, &
successione quae tunc in re vixit. Praeterea non donandi, non
emendi, non postrema contrahendi iusque ten. d. o. re in quibus sa-
cultatem.

In mortem quoque inquisitio tendit. Nam si in criminibus ma-
ifestatis licet memoriam accusare defendi, non in merito & haec
bet subre iudicium. Ergo & suprema illius sit prae ar. r. i. d. sit, sit
testamento, sine co. h. i. b. sine Epistola, sine quolibet genere reli-
querit voluntatis, qui aut Manichaeus, aut Phryga, aut Priscilia-
nista fuisse conuincitur. Non quoque casu eadem illa sine a gradum
superius comprehensio conditione seruetur: aliquis nec filius exi-
stere, aut adieperunt, nisi a p. g. g. r. n. a. n. t. a. s. d. s. s. e. s. s. e. n. t. e.
de v. s. e. n. t. i. a. m. p. a. r. e. n. t. i. u. s. d. m. n. u. s. S. e. r. u. o. s. e. t. i. a. m. e. x. t. r. a. n. o. x. a. m.
esse v. l. o. n. u. s. s. i. d. o. m. i. n. u. m. s. a. c. r. i. l. e. g. a. m. r. e. l. a. t. i. o. n. e. a. d. e. c. c. l. e. s. i. a. m. C. a.
r. h. o. l. i. c. a. m. s. e. r. u. i. t. o. f. i. d. e. l. i. c. a. r. e. t. r. a. n. s. i. r. i. n. t. p. e. s. e. n. t. i. u. i. s. u. o. d. i. h. o. m. i.
n. a. m. c. a. s. t. r. e. n. t. i. o. n. e. s. i. n. o. n. c. a. n. t. i. n. e. c. t. i. m. i. n. i. n. p. i. c. a. t. o. s. c. i. e. n. t.
t. e. t. a. m. e. n. n. e. c. p. r. o. b. h. e. n. t. e. c. o. n. t. r. a. x. i. e. t. r. i. m. i. n. i. n. o. n. s. t. r. a. s. t. e. n. t. A. d.
s. i. D. o. m. i. n. u. s. i. g. n. o. r. a. b. i. t. a. c. t. o. r. v. e. l. p. r. o. c. u. r. a. t. o. r. p. o. s. s. e. s. s. i. o. n. e. c. o. e. r. i.
t. u. s. p. l. u. m. b. o. p. e. r. p. e. t. u. s. m. i. t. a. l. l. o. r. u. m. o. r. i. d. e. p. u. t. a. t. u. r. : c. o. n. d. i. t. o. r. s. i.
i. d. o. n. e. u. s. e. i. t. d. e. p. o. n. a. t. u. r. T. a. c. t. o. r. p. r. o. u. i. n. i. s. i. h. a. e. c. e. r. i. m. o. n. a. d. i. s. t. i.
m. u. a. t. i. o. n. e. v. e. l. g. r. a. u. i. d. e. l. a. s. t. i. s. t. u. i. t. a. u. t. d. i. u. i. d. a. n. e. l. e. x. e. r. i. t.

Theodor. Lect. lib. 2. Collect.

Nicoph. lib. 1. c. 11. LVI. Hieron. aduers. v. 1. g. i. l. a. n. t.

Procop. de adif. Justin. Imp. lib. 2. in fin. i. 8. c. 1. lib. 6. c. 11.

I. HONORIO RIVS HAETICIS NOVO EDITO EXAGITAT.

II. HONORIO RIVS HAETICIS NOVO EDITO EXAGITAT.

III. CRIMEN HAERESIS CENSURE MATRIMONII DELICTUM.

in signum Syria & Cilicia, & Ponto & Armenia apertur... f. p. p. arant plurimi ex vobis ad eos advenisse. Ita seipsum lau...

Sed quod ad eius post se relicta scriptorum monumenta pertinet: haud aequo animo pari potuimus, ad scriptas...

Sed in his modo non immorandum, quod alio tendat oratio: neque in disquirendis quae alia sint eiusdem Iohannis...

Illud vero, quod ad eiusdem Iohannis scripta pertinet, haud ignorandum; habuisse, ipsum in sacris literis peculiatem...

Cum sanctus autem rogeffet, quisnam u esset: incipiens Proclus, verbum quidem totum profertur miraculum: digito autem per imaginem...

Certe quidem, quod pertinet ad eiusdem Iohannis Chrysostomi studium & amorem erga Paulum, non est scripto eius, quod non id exprimat manifeste...

e August. contra Cref lib. 2. c. 21.

XII.

Leo Aug. in vit. Chrysof. Moraphra. & alij.

PROCLII VISIOE PRESENTIA FAX. LI.

XIII.

IMAGO. PAVLI. PVD IO. ANNEM. CHRYSO. g. Damasc. de imag. stat. k.

XIV. IOANNES CHRYSO. STOMY. CULIOR. SACRAM. GINVM.

XV.

profi.

XXII. *vir in tabular. in quibus nomina Episcoporum mortuorum continerentur aetab. sent. atque Arfacium eius successorem ne salu. are. quidem dignati sunt. Arfacium autem. qui succedebat Arfacio. qui que sepe legatur ad Occidentales Episcopos. nisi erat. saepeque pacem postulaverat. postea tandem cum Ioannis nomen in tabulis scripsisset. recuperant. at quando id contigit. inferius dicendum erit.*

XXIII. *Epistola Innocentii ad Arcadium Imperatorem. Ceterum ad Arcadium Imperatorem idem Innocentius Papa. audita Ioannis Chrysolomi morte. grauissima acrimonia asperitas. anathemateque terrificas. quibus tum ipsum. tum Augustam. tum denique Episcopos sceleris complices excommunicat. litteras dedit. sunt ipse quidem Graecis notissima. quas Gennadius. Nicephorus. atque Glicas recitant. sed & codex Vaticanus Graece continet exaratas Latine his verbis redditas:*

XXIV. *Epistola Innocentii ad Arcadium Imperatorem. Rex languini fratris mei Ioannis clamat ad Deum contra te. d. Imperator. sicuti quondam Abel iusti contra partidum Cain. & in modis omnibus vindicabitur. Nec ut modo admisisse. sed etiam paci tempore per secessionem magnam aduersus Deum & Ecclesiam eius concitasti. Eicisti & throno suo. re non iudicata. magnum totius Orbis doctorem. & vna cum eo Christum persecutus es. Neque de illa ita queris (seruati enim seu hereditatem cum sanctis Apostolis in Dei & Saluatoris nostri Iesu Christi regno consecutus es) quamvis intolerabili iactura ca sit: sed assessor. propterea quod primion ad amaram vestram salute. deinde de eo. qui sapientissima spirituali & diuina doctrina & institutione eius orbat. sane verbi Dei consiliarius. sum sollicitus. Non enim Ecclesiam antiochiam Constantiopolitana melior & illius lingue iacturam fecit. sed Orbis sub Sole totus ad orbem redactus est. viro tam diuino amisso. per uisione vnius multorum simul hanc & spectaculum exhibentis. Verum excipiet & presentem hic penam non post multos dies es aduenientem.*

XXV. *Epistola Innocentii ad Arcadium Imperatorem. Tamen enim beatus Ioannes vitam reliquit. fide seruata. & fluctuantibus confirmatus. in eterna & aeterna secula sempiternam deliciarum. & immortali vita hereditatem est consecutus. Notis autem Dada. Eudoxia. que paulatim te erroris seu seductionis nauicula rotendit. execrationem ex multorum ore sibi ipsi introduxit. graue & quod gestari nequeat peccatorum pondus colligens. atque id prioribus peccatis suis superaddidit. Itaque ego minimus & peccator. cui thronus magni Apostoli Petri creditus est. se rego & reuoco te. & illam ad perceptionem immunitationis in secessionem Christi Dei nostri. Episcopos etiam conueni. aut clericos in sancte Dei Ecclesie qui administrare aut exhibere ea vobis ausus fuerit. ab ea hora. qua presentem vinculi mei legentis litteras. dignitate sua excidisse deueno. Quod si vi homines potentes quemquam ad id vi aduerterit. & cauens nobis ad Salutem per sanctos Apostolos traditos transgressi fuerit: scitate id vobis non paruum peccatum fore in horrenda illa iudicij die. cum neminem huius vite honor & dignitas aduenire poterit. arcana autem & abditata cordium sub oculis omnium effunderentur atque exhibebuntur. Arfacium. quem pro magno Ioanne in throno Episcopalem produxisti. etiam post obitum ex auctoritate. vna cum omnibus. qui consilio cum eo communicarunt Episcopos: cuius etiam nomen sacro Episcoporum albo non inscribitur. indignus eo honore est. qui Episcopatum quasi adulterio polluerit. Omnia a se quidem planta. que a Patre nostro in caeli plantata non est eradicabitur. Ad Theophilum anathematis nomen addimus abrogationem. & absolutam ad Christianismo alienationem. haec enim epistola Innocentij. cui Glicas eiusmodi scribit Arcadij responsonem h:*

XXVI. *Epistola Innocentii ad Arcadium Imperatorem. Nonnulli enim homines mentis compositi. commissa per ignorantiam nec diuinitus nec per leges puniri. neque adeo quemquam alterius nomine supplicium lueri. Quod quidem propterea scripsi. mansuetudinem tuam certam redderem. nos nihil eorum cognoscimus habuisse. que nostris Antistitibus & clericis acciderunt. cum rei ressem benignum illum Deum imploramus. Nimirum parus & innocens sum. quod ad ipsorum condemnationem attinet: quippe cum eorum communi sine vni. causa nihil erat. quia vobis eos assegeremus. Quod autem attinet ad sibi in tuam Eudoxiam. forte me illi parum moderati pro ratione delicti mercedem retribuisse. quo iure factum est. vt ex eo marere & angustia diffidit et animumque correpta egritudine decumbat. Igitur quod superest. curae te obsecro. nos a secessionem liberes. nec multipliciter punias: non enim ipse Dominus idem ob delictum his hominem percutit. huculque apud Glicas littere Arcadij ad Innocentium: quibus has idem auctor subdit Innocentij ad ipsum redditas.*

XXVII. *Epistola Innocentii ad Arcadium Imperatorem. Studium diligentiamque vestram Dei prescripto & voluntati consentaneam. quam propter ipsius nomen declarasti. accepimus & probauimus. Quapropter sacris a vinculo soluti ad signa Dominica confirmati animis aedidite. huculque apud eundem auctorem. Praeter has autem recitatas a Glica Arcadij ad Innocentium Papam litteras. aliae extant in citato codice Vaticano ab eodem Imperatore ad eundem Pontificem datae. quae sic se habent:*

XXVIII. *Epistola Innocentii ad Arcadium Imperatorem. Omnino. O Pontifex Dei. nequequam eorum. que in legatos audacter perpetrata sunt. sciente me factum est. idque ex eo perficere potest. quod eos. a quibus illa orta sunt. seuerè vitus sum. Neque quod magnus ille Ioannes depositus sit. vlla in me culpa eius rei heret. sed infelicitibus Episcopis. quod scilicet. cum sacros canones pratenderent. iudicium depositionis illius in sua ipsorum profana capita conuerterent: quorum sermone nefcio quomodo inductus. etiam ipse eorum sententia quod vnam nunquam fecissem assensus sum. Quo fit. vt ipse magis in culpa sint. quam nos. Ex quibus & qui adhuc hic exant. Accusatum. & Severianum. & eos. qui secleratum Theophilum secuti sunt. vt. quanta maxima celeritate comprehendi iussimus. & eos. qui illic sunt. vt penae dent ausibus suis debeat. Nobis autem placetur paterna humanitas tua. neque de te. nos experies mysterium in contaminatum. Tunc etiam filiam tuam Eudoxiam. que peccauerit. vitus sum. que etiam ex his grauissimo morbo correpta in lectulo decumbit. Ne igitur sepius penae sumus. O reuerendissime Pater. inquit. enim Dominus in eadem vi penae sumus. vt scriptum est. Vbi autem erit penitentia homini. nisi us que peniteat. venia tribuatur? Igitur si nos quidem ex penitentibus non essemus. merito aditum ad veniam clauderetur: & si accusatum & condemnatum nos ipsos ab his. que male egimus. ne bono quidem penitentis. quod quidem venia est. excidamus. huculque epistola Arcadij ad Innocentium Papam ex codice Vaticano.*

XXIX. *Epistola Innocentii ad Arcadium Imperatorem. Subiucebatur autem apud codicem dignae memorie Cardinalis Guiglielmi Sireti Bibliothecarij Apostolici. dictis epistolis eodem argumento scriptis. epistola Honorij Imperatoris ad Arcadium fratrem Augustum. fide quidem explorata. germana. in omnibusque sincera. quae sic se habet.*

XXX. *Epistola Innocentii ad Arcadium Imperatorem. Nescio qualisnam potens & a demone immixta impulsio. persuasit tibi. O frater. facinora committere te ipsum. & patre talia. quales nemo alius pius Christianorum Regum patrauit. Etenim qui illic sunt sanctissimi Episcopi. clamant aduersus Imperium nostrum. quod magnam Dei Antifitum Ioannem neque legitime. neque ex prescripto conuenimus. & ab Episcopali sede depulsi. & acerbissimi exiliis & indolentibus inuicem excites. per vim vita spoliasti. Locum tenentes autem Romana Ecclesie. ob vestrum honorem & legitimum iudicium stabilitum missos. qui asserant hinc litteras. vt omnia integre desinerentur. tenuisti: qui huiusmodi nihil humani egistis. amplius & custodis diuersis conclusisti. ac fame prepe nequias. ac simul quas fecam ferebant penitas ad viaticum necessitates corporales. has auferri ab ipsis mandastis: clamantes que contra vos ad Deum & ingemiscetes. nulla sint habitis loco. Adhuc Apostolica mandata nihil facta a vobis sunt: Episcopos sanctos inuisse priuastis. ac secessionem inuicem & exilia maxime longinquos inuisse aduicastis. aliosque pro his inuicem indignè retrulistis. Contende igitur frater. non verbo. sed re & Deum & homines de conditione eorum. que non sunt recte acta. certiores facere: certus & ipsum Imperium nostrum & ruere & flate precibus sacerdotum. haec enim epistola Honorij ad Arcadium. prae tribus scriptis per omnia consensanea. quam ex Graeco textu Larinitati fideliter redditam exhibuimus. eamque cum ea. quam in dicto codice Vaticano Latine scriptam reperimus. contulimus. fideliterque reddidimus.*

XXXI. *Epistola Innocentii ad Arcadium Imperatorem. Ceterum post obitum Ioannis nondum tribus mensibus elapsis. contigisse prodigiosum ac plane miserandum interitum Eudoxiae Augustae eo modo. quo superius dictum est. tum Zonaras. tum alij testantur. Verum quod ad Honorium spectat. haudquaquam his datis litteris conceptum ob indignum facinus immensum dolorem exhaustire penitus valuit. Siquidem & bello decernere aduersus eum. qui persecutus esset Ecclesiam. ac ius gentium in legatis violasset. & sancte pieque velle in animum duxit. Cum vero ad haec peragenda Rauennae expeditio pararetur. duo intercessere impedimenta. quae tandem retardarent. sed & subiens mors Arcadij anno sequenti penitus ab-*

XXXVII.

SYNESIUS
EPISTOLA
PRO ALEXANDRO.

piscopo communionis Ioannis ipsum consuluit: quae sic se habent.
Cum quæstionem quandam ad te referre decreverim: rem de qua percontabor, antea exponere volo. Alexander patricius Cyprius cum adhuc adolescentulus esset, monastica vita initiatus est. Cum atque verò simul procedente, monastica in vita interiori, Ecclesiastica ministerio dignus iudicatus est. Et quidem ut patet ex his. Cum autem ex necessitate quodam in exercitio esset: et Ioannis beati omnibus (colatur autem a nobis memoria defuncti: quia omnium in membra simul cum vita deponitur) hinc adhaerens privatus in solationem revertitur Ecclesie, ab illius manibus Episcopum Bithynorum factus est. Orta vero dissensione permansit ei, qui ipsam elegit, amicus: et in numero fuit eorum, qui ab illius parte seditionem agerent. Postquam vero Concilii sententia precaverit, ad tempus quoddam solatus percontatur. Quid vero referentur ei qui nuntiarunt, immo qui ipse ea que ad conciliatorem faceret, ministravit: nam et libellum quandam sapientia prædatum legi, quem ad beatum (ut mihi videtur) Atticum scripsit, inducens ipsam ad se suscipiendos. Et hæc tenens quidem alexandri res communes cum cunctis deseruit fuerunt: propriam autem cum patre hoc, quod tertius est omnis post inducendum oblationem et reconciliationem, ipse vero non adit recta Bithyniam, neque aleptam sedem occupavit: manes autem apud nos, velut nihil ipsius interesset, si quis etiam velut cum privato agat.

XXXVIII.

SYNESIUS
BENEDICTIONIS
EPISTOLA
AD ALEXANDRUM.

Ego igitur neque enim in sacris legibus enervatus sum neque tam mihi tenuent multa didicisse, qui superiore anno nondum in numero fui. Cum autem sentiam senes quosdam neque ipsos sibi sumere certam aliquam cognitionem, sed vereri ne ex ignorantia ad aliquam Ecclesie regulam offendantur: et ob id omnino inhærentiam ipsam Alexandrum tractare, et de incerta suspitione manifestam ignominiam hostis dispergere, et qui nec sub communi tello ipsam solvantur, neque in prædicatione neque imitatus sum ipsos. Nostri igitur quomodo feci, reverende Pater. In Ecclesiam quidem ipsam non suscepi neque sacramenti participavi: domi vero equaliter cum in quibus honorati: qui meus etiam in indigentia mea est: ubi quis ex his edes meas accepit amicum, cuius in quoniam opere et sermone honorem exhibendum existimo: delectat eos duces, qui agere sentium, quod materiam civitatis iura devotio. Quamquam propter hoc omnium curas in humeros meos sublatas sero. Et solum pro omnium otio occupatus sum. Verum bene mihi possum erit apud Deum, quod plus laboris, minus honoris habeo.

XXXIX.

SYNESIUS
EPISTOLA
AD ALEXANDRUM.

Sed et Alexander hunc, cum quidem ad Ecclesiam procederet, vellem me nusquam in foro videre: vis enim contingit ut videam, alio vero oculo et statim rubor per genas efflueret: ut ingressum acrimia meum, et sub eodem tello versantem omnibus quibus par est, honore. Quid igitur tantum dissonans a me ipso privatum et publice, in nostro tempore faciam ea que mihi videntur: immo in altero concedo legi, in altero gratificor natura videntur ad humanitatem, quamquam fere voluerim naturam, si quid clare de lege nossem. Non sicut ipse est quæsitus, ad quem oportet appellare successioni auctoritatem respondere simpliciter et clare, et hoc ipsum quod in omnibus. Alexandrum coment tenere Episcopum, an non? hæc tenens ad Theophilum de Alexandro Episcopo Synesius, cuius a ad eundem Theophilum eadem rogantis iterata petito extat. Quod vero hanc se dedisse epistolam tradit ad Theophilum scriptam post triennium a reconciliatione cum Episcopis, qui erant ex parte Ioannis plane colligitur, ab eo hanc esse datam epistolam anno Domini decimo post quodam gentem. Cumque de se fateatur in istem litteris, cum eas scripsit, nondum annum habere in Episcopatu: eius electionem accidisse oportuit post biennium ab hoc tempore, agemus de ea suo loco, de quo rebus ab eodem Synesio in Episcopatu præclate gestis.

XL.

COMMUNIO
PEREGRINORUM.

Habes et hic, lector, symbola quædam communicationis illius, quam peregrinam dicere Patres, de qua speramus, in recitata Synesii epistola fuit expressa: nimirum quod cum illis, in his, que sunt nature, exhiberetur humanitas, in his autem, que sunt diuinorum sacramentorum, severitas leruaretur, communicationis hospiti que ad vicium sunt necessaria, negatis vero, que ad vitium pertinent sacramentorum. Porro communicatio peregrina inde nomen accepit, quod ea impertiri soletur illis peregrinis, qui com-

mendatitas litteras, quas antiqui canones de decreverunt, secum minime ferrent quibus si muniti peregrinarentur, ab omnibus æque in omnibus et sacramentorum participatione recipi consueverunt. At licet ista caritas Theophilus, ut exules libere abire sinerentur, non tamen propterea meruit communionem Romani Pontificis, a qua prius eratnam ipse ab eo etiam illud requirebat, ut nomen Ioannis in Diprycha restitueret: quod facere nunquam consensit, ut suo loco pluribus dicendum erit.

Hoc eodem anno Honorius Imperator, qui seueris edictis hæreticos in Africa constitutos Manichæos et Donatistas et exigerat, nouo dato rescripto ad Porphyrum Proconsulem Africa, liberos illos penitus omnibus esse de cernit, qui relicta hæresi, ad fidem Catholicam se converterent. Alia in super ad eundem data lege de privilegia concessa Catholicis Ecclesiis stabiluit. Sed et sub eodem suo ipsius consulari septimo, aduersus eos, qui abstrahunt fugientes ad Ecclesiam, ut maiestatis criminis rei haberentur, ad Iouinum Præfectum Prætorio rescriptis, ut ex sancti Gregorii Papæ epistola ad Ioannem Defensorem data apparet, ubi eadem sanctio recitatur his verbis: Fidei ac deuota præcipione sancimus, nemini licere ad sacrosanctas Ecclesias confugientes abducere. Sub hac videlicet definitione, ut si quisquam contra hanc legem venire tentauerit, sciat se maiestatis crimine esse retinendum. Data Kalendis Aprilis, Honorio seipsum cum Theodosio tertio Cons. hæc apud Gregorium: ex quibus habes, quod emendes in Codice Iustiniano, ubi eadem sanctio sub duobus Constantiis Consularibus, seu Constantino et Constantio, data legitur: nisi potius ex Codice Iustiniano emendandos esse dicamus errores, qui in Gregorii epistola irrepserunt, ut cum male iugitur consulari septimo Honorii cum tertio Theodosio: nam octauus illius cum tertio, non cum secundo Consulari huius in Fallis ponitur: Sed et ex ipso Legis titulo, qui inscribitur utrobique Honorii et Theodosii, suademur, ut in hæc unum lectio codicis Iustiniani: nam sub hoc septimo Honorii consulari Theodosium nondum imperare cepisse, sed sequenti anno post mortem Atreadi, certum est. Adeo ut vel in Gregorii epistola coniungendum sit ut loco septimi ponatur Honorii consularis octauus cum tertio Theodosii, vel sequenda sit lectio codicis Iustiniani, ut sub duobus Constantiis lex illa sancita dicatur.

Hoc eodem anno VVandeli et Alani alii conuerti hæretici, qui (ut dictum est) anno superiori pridie Kalendas Ianuarii, transito Rheno in Gallias irrupere, eandem infeliciter incurantes depasti sunt. Cuius anni clades a S. Hieronymo in epistola hoc anno ad Agerychiam data, ita recensetur his verbis: Presentium miseriarum pauca percurram. Quod rari hucusque resideremus, non nostri meriti sed Domini misericordie est. Innumera abiles et ferocissima nationes vniuersa Gallias occuparunt. Quædam inter Alpes et Pyrenæum est, quod Occitania et Rheno includitur, Quadis, VVandalis, Sarmatis, Alani, Gepidas, Heruli, Saxones, Burgundiones, Alemanni, et (si loquenda Republica) hostes Padonum vastarunt. Etenim Assurum venit cum illis, Magnaticum nobilis quondam civitas capta, atque subuersa est. Et in Ecclesia multa hominum millia trucidata. Vngones longa obsidione delecti. Rhemorum vrbis prepotens, Ambiani, Atrebat, extremis hominum Morim, Tornacum, Nemetes, Argentoratius, et alii in Germaniam, Aquitania, nouemque populorum Lugdunensis, et Narbonensis provincie, præter paucas vrbes populata sunt cuncta: quasi et ipsas fors gladius, et mitis vastat fames. Non possum absque lacrymis Tolose facere mentionem, que ut hucusque non rueret, sancti Episcopi Exuperii merita præstiterunt. Ipsa Hispania iam iam ne periret, quoties contremiscant, recordantes irruptionis Cymbrica, et quicquid alii semel passus sunt, ille semper timore patiuntur. Cætera taceo, ne videar de Dei desperare clementia. hæc Hieronymus. Quod autem inter alias Galliarum vrbium clades Rhemos a VVandalis rederat deuastatos, in eam sententiam me magis trahit, ut existimem, Sanctum Niceasum eius civitatis Episcopum vna cum sorore Eutropia et sociis esse martyrio coronatos, licet aliqui ad Hunnorum in referant tempora, quorum Acta passionis æque sub VVandalis ipsos esse

b. Ap. p. can. 3. Concil. A. ineb. c. 7.

XXI.
LEGES HONORII CON-
TRARIAS
RATICORUM
ET L. DE
HÆRESI, C.
THEO.
II. 1. DE
EPISC.
CLERICI, C.
THEO.
I. ORG. LI.
EPISC. I. 4.
CRIMEN
MAIESTATIS
FRIN
GEREVR
ECCLESIA
FLA. C. DE
HONORIO
AD ECCLES.

XXII.
IRKV-
PTIO BAR-
BARORVM
IN GALI-
AS.
g. Hier. ep. II.

b. Pal. 22.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

passos habent, sed plane corrigenda in eo, dum VVandalos Paganos fuisse tradunt, quos liquet fuisse Christianos.

XLIII. DE TEMPORIBUS IN GALIIS.

Quod autem ita afflictas memorat Gallias, & eadem mala extimescentes Hispanias Sancti Hieronymus tradat: plane hoc ipso anno fe cam scripsisse epistolam, haud obsecrare demonstrat. Siquidem hic ipse est annus, quo, ex sententia Zosimi & aliorum, quae dicta sunt, in Gallias acciderunt, quando & VVandali cum Alanis iam cogitabant Hispanias. Quod etiam confirmatur ex iis, quae idem Hieronymus subdit his verbis: *Olim à mari Pontico vsque ad Alpes Iulias non erant nostra, quae nostra sunt: & per annos triginta, fractis Danubii limite, in medijs Romani Imperii regionibus pugnabatur. Avocant prae vetustate lacrymas: prater pauca senes, omnes in captivitate & obfisione generati non desiderabant, quem non moverant, libertatem. Cum igitur ita S. Hieronymus triginta numeret annos ex barbarorum irruptione, facta (vt q' loco ex Ammiano à superius dictum est) Valente quintum Consule cum Valentiniano Iuniore, anno Domini trecentesimo septuagesimo sexto, vsq; ad tempus eius ab ipso scriptae epistolae, plane hoc anno eam datam fuisse apparet.*

a Ammian. lib. 31.

XLIV. STILICHONI ROMANI IMPERII PRODI TOR.

Sed & haec cuncta facta esse Stilichonis prodicione, praeter illa quae dicta sunt, haec ex eodem S. Hieronymo auctore accipe: *Quis (inquit) hoc crederet? quae digno sermone historia comprehendent? Romam in gremio suo, non pro gloria, sed pro salute pugnare? immo ne pugnare quidem, sed auro, & cuncta suppellestiles vitam retinere? alludit ista dicens sanctus Hieronymus ad summam auri à Romanis opera Stilichonis Alarico perfolutam, sed pergit: Quod non vitio Principum, qui vel religiosissimi sunt, sed scelere senubarbari acuti proditoris, nempe Stilichonis, qui nostris conerit, nos opibus armavit inimicos, dum scilicet suavitati dari barbaris (vt dicemus anno sequenti) à Romanis stipendium. Et inferius idem post deploratum praesentem Imperij statum, ista ad eundem Stilichonem alludens subdit: Et haec ipse, quae dixi, periculosa sunt tam loquentibus, quam audientibus, vt ne gemitus quidem liber sit, non timoribus, immo nec audientibus nobis flere quae patimur. haec ipse, plane significans minime licuisse, timore Stilichonis habenas Imperij moderantem publicas lugere miscris. Sed quomodo vindictam tandem sequenti anno Olympius vir maxime pius infurrexit, ipsumque Stilichonem occidendum curavit, dicemus anno sequenti.*

XLV. de Rutilio, lib. 2.

Ne putet autem alium aliquid quam Stilichonem, S. Hieronymum illis verbis infumalasse, audi quid de eodem Rutilius & cecinit:

*Quo magis est facinus diri Stilichonis acerbum,
Proditur arcani qui fuit Imperii.
Romano generi dum natus esse iuperstes,
Cruentus summus miscuit ista furor.
Dumq; timeret quicquid se fecerat ipse timeri,
Immisit Latiae verbari a tela neci.
Visceribus nudis armatum condidit hostem,
Illata cladis liberiorq; solo.
Ipsa satellitibus pellerit Roma patebat.
Et captiva prius quam caperetur, erat.*

XLVI. c. Salvan. de vero iudicio lib. 6.

haec Rutilius, & alia, quae subdit aperte absq; verborum inuolacro de Stilichone proditore, de quo adhuc vivente hoc anno, quo S. Hieronymus eam scribebat epistolam, ne secreto quidem facti absq; metu licebat.

d Rutil. lib. 2.

Sed quod ad Galliarum cladem pertinet, consentientique sancto Hieronymo Salvanus, ubi ait: *Non enim hoc agitur tam in Magnantiensi civitate, quae iam excisa & deleta est: non enim Agrippina, sed quia hostibus plena non agitur Trensororum vrbe excellentissima, sed quia quadrupliciensione est profstrata. & c. Quin & ipsam quoque tandem Tolosam captam à barbaris, deplorat Rutilius, ubi agit de suo Victorino Tolosano di:*
*Victorinus enim, nostra pari maxima mentis,
Congressu explevit matris vota suo:
Errantem Tuscum consilique compulsi agris,
Excolere externos capta Tolosa laevi.*

haec Rutilius: qui & ipse isdem barbaricis bellis coactus è Gallia patrio solo fugere, reuertitur tandem per mare nauigans, Itinerarium illud suum metro cecinit. Eiectos autem fuisse Romanos magistratus à Gallis ipsis in barbaros arma lumentibus, testatur Zosimus e. Sed Salvanus luget suos Gallos (quod verius est) hinc flagellis hinc moribus emendatos; verum deterioris redditos esse, haec autem ipsum fufius scribentem tu ipse consule. Nos vero iam ad animi sequentes res gestas enarrandas progrediamur.

IESU CHRISTI
Annus 408.

INNOCENTII PAP. ANNO 7. HONOR. 14. THEOD. I. IMP.

ANNO à Christo nato quadringentesimo octavo. Basilio & Philippo Conf. Kal. Maii. Arcadius Imperatori offensi nimis indignationem ob Ioannis Chrylostomi persecutionem expertus, ex hac vita morbo subripitur, prematurè quidem annum tantum aetatis agens trigessimum primum, cum imperasset vna etum patre annos duodecim, post obitum vero patris tredecim, mensis tres, & dies quindecim, restantur haec quidem de tempore obitus Prosper & Marcellinus in Chronicis, nec non Socrates & Reliqui autem post se filios Theodosium, Pulcherium, Arcadium & Marinam.

Quod vero sciret Arcadius, Honorium fratrem sibi esse perinfectum, timens ne infidias post suum obitum Theodosio puerulo moliturus esset, eundem Regi Persiarum, quo cum feceris inierat, commendatum reliquit: de quo apud Ioannem diaconum, qui Paulus filio inscribitur, ex Theophane haec habentur g: *Arcadius itaque cum se moreretur, videns Theodosium filium puerulum esse (erat enim annorum etia) considerans, quae ne à quoquam infidus appetatur (hunc imperatorem appellat) ei curatorem per testamentum fore statuit Isidorem Regem Persiarum. Isidorem autem Arcadius testamentum suscepto, paucos sine iniuncta erga Romanos vsu Theodosio Imperium conseruauit, & Antiochum quendam mirabilem ac rationabilem virum ei curatorem & pedagogum mittens, has Romano Senatus scribit:*

Arcadio dormiente, meoque curatorem filii constitente, quae suppleat locum meum direxi. Ne quis ergo infidias pueri conetur, ne praetium intolerabile contra Romanos exurgat, hactenus epistola subdit his auctor: Antiochus vero cum Constantinopolim venisset, ab Honorio Imperatore libenter susceptus est. legatus hic ad Honorium Romanum à Rege Persiarum etiam missus creditur ad eum cum Theodosio conciliandum, quem sciebat iustis de causis fuisse in Arcadium valde commotum. Postquam vero (inquit Sozomenus h) Arcadium esse mortuum, Honorius commiseratione ductus, quae fratri suum proponebatur, Constantinopolim reuerti properabat, vt filius profectus constitueret ipse in salutem, tum Imperio; nam cum cum filio co haberet, verebatur, ne quid illi accideret, qui propter inuolacrum infidus esset expositus. At vero iam tum timere acutissimum Honorium Stilicho hortatur, vt in Italia maneret, id plane non assensum esse afferens, quod non quidem tum Arcelatus, Constantinus quidam tyrannidem inuassisset. haec Sozomenus: qui addit, destinatum fuisse Stilichonem cum exercitu mitti in Orientem, sed delectis eius infidijs, quibus filio Eucherio parabat Imperium, fuisse retentum. Sic igitur factum est, vt cum opere Regis Persiarum, tum Honorii Imperatoris, res Orientalis Imperii in tuto fuerint collocatae, Theodosio puerio insuper (vt Socrates i tradit) accessit Imperii curatorem Anthemius Praefectus. huius autem quantae essent vna cum pura religione virtutes, superius dictum est, cum de ipius egimus Consulatu. Accellit postea ad regnum Impe-